

מדינת ישראל

משרד המשפטים

לשכת היועץ המשפטי לממשלה

ירושלים, י"ג ניסן תשע"ט

18 אפריל 2019

מס' מסמך: 004-99-2019-008337

(בתשובה נא לציין מספרנו)

אל: משתתפי הדיון

הנדון: עמדת המדינה בדנ"מ 6602/17 ראש הממשלה נ' הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה ואח'

ביום 4.4.19 התקיים דיון בראשות היועץ המשפטי לממשלה ובהשתתפות המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (משפט ציבורי-חוקתי), מנהל מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה, פרקליטת מחוז ירושלים (אזרחי), היועצת המשפטית למשרד ראש הממשלה, מ"מ ראש היחידה הממשלתית לחופש המידע וכן נציגים נוספים מגופים אלה.

הדיון עסק בעמדת המדינה בסוגיות אשר יכול ויתעוררו ביחס בין חופש המידע לזכות לפרטיות במסגרת דנ"מ 6602/17 ראש הממשלה נ' הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה ואח'. במסגרת גיבוש עמדת המדינה התחדדה שאלת סמכותה של רשות ציבורית למסור מידע הפוגע בפרטיות אשר יש בו עניין לציבור, ונבחנה אפשרות לקביעת עמדה משפטית השונה מן הפרקטיקה אשר נהגה בשנים שחלפו בתחום זה במשרדי הממשלה השונים בהנחיית משרד המשפטים. לפי פרקטיקה זו ראו את סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: "החוק") כמתיר לרשות הציבורית למסור מידע, גם אם יש בגילוי פגיעה בפרטיות, ובלבד שקיים עניין ציבורי ממשי בגילוי המידע, וכי משקלו של עניין ציבורי זה עולה על עצמת הפגיעה בפרטיות בנסיבות העניין.

הכרעתו של היועץ המשפטי לממשלה נדרשה בשלוש שאלות מרכזיות:

1. מהי פרשנותו הנכונה של סעיף 9(א)(3) לחוק;
2. מהו היחס בין הסעיף האמור לבין סעיף 10 לחוק, שעניינו בשיקולים שנדרשת הרשות לבחון בבואה לשקול סירוב למסור מידע לפי החוק;
3. האם סעיף 17(ד) לחוק מתיר לבית המשפט להורות על מסירת מידע הפוגע בפרטיות, בניגוד להוראת סעיף 9(א)(3) לחוק.

לאחר ששמע את כלל העמדות בעניין, הכריע היועץ המשפטי לממשלה כדלקמן:

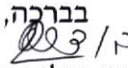
1. פרשנות הסייג הקבוע בסעיף 9(א)(3) לחוק אינה מאפשרת לרשות לבחון את הפגיעה בפרטיות לאור ההגנות הקבועות בסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת

הפרטיות" משמעות הדברים היא שהרשות אינה מוסמכת למסור, במענה לבקשת חופש מידע, מידע אשר יש בגילוי פגיעה בפרטיות על פי סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, אלא אם כן הסכים מושא המידע למסירתו או שחל לגביו דין אחר המתיר את הגילוי. פרשנות זו מתיישבת היטב עם לשון החוק ועם מעמדה של הזכות החוקתית לפרטיות המוגנת גם במסגרתו של חוק חופש המידע עצמו.

2. יש לראות את סעיף 10 לחוק כחל על סירוב למסור מידע מכוח הוראות סעיף 9(ב) לחוק בלבד, ולא על סירוב למסור מידע מכוח הוראות סעיף 9(א) לחוק. על כן, משנמצא כי המידע המבוקש פוגע בפרטיות, הרשות אינה רשאית לשקול את האינטרסים המנויים בסעיף 10 לחוק ולהחליט על מסירתו. זאת, מתוך תפיסה הרמונית של המנגנון המעוגן בחוק חופש המידע, אשר מעניק לרשות שיקול דעת ביחס למסירת מידע הנכלל בסייגי סעיף 9(ב) לחוק, אך מונע זאת במידע הנופל בסייגים המנויים בסעיף 9(א) לחוק.

3. אשר לסמכותו של בית המשפט להורות על מסירת מידע מבוקש אשר הרשות מנועה מלמסרו, הרי שיש לראות את סעיף 17(ד) לחוק כמסמין את בית המשפט להורות על מסירת מידע שיש בו משום פגיעה בפרטיות, אם לדעתו העניין הציבורי בגילוי המידע עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה, ובלבד שגילוי המידע אינו אסור על פי דין. לעניין זה אין לראות את חוק הגנת הפרטיות כדין האוסר על מסירת המידע. פרשנות זו נסמכת על פסיקת בית המשפט בנושא לאורך השנים, כפי שהוצגה במצע לדיון.

4. לאור העובדה שמדובר בשינויה של פרקטיקה ארוכת שנים, ומאחר שתוקפה של המדיניות האמורה צפוי להיבחן במסגרת הדיון הנוסף בעניין הנדון, המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (משפט ציבורי-חוקתי) יבחן הוצאת הנחייה לתקופת הביניים עד להכרעת ביהמ"ש בנושא.

בברכה,

 עו"ד חיליק מרצ'יק
 עוזר ליועץ המשפטי לממשלה